

WESTERHOLM

Huysmagazine

Jaargang 30 nr. 2

In dit nummer

- Poesie en Poëzie
- Meer over wandeldoelen
- Ikjes, Job-Jan's column en de tuinrubriek
- En veel meer

Van de Redactie

Voor u ligt het tweede nummer van jaargang 2025 van het Huysmagazine.

Tijdens het verzamelen en bespreken van de kopij hebben we net de mooiste maand april sinds mensenheugenis beleefd. Nu ja, de zonnigste.

Vlak na het maken van het eerste nummer konden we ons geluk niet op met het toetreden tot de redactie van Marjon Beckers, een gesprek met haar vindt u verderop. De redactie zou het zeer op prijs stellen, als er ook een bewoner van Westerholm zou willen toetreden tot de redactie. We maken even reclame maken voor onszelf: we zijn naast dat we verschrikkelijk gemotiveerd, er ook op uit om datgene samen te doen waar we plezier in hebben. Schroom dus niet en kom ons versterken!

Voor de tweede keer heeft van John Lahr kopij aangeleverd, nu niet over één, maar over twee gedichten. Dat gaat een prachtige serie worden. Hetzelfde geldt ook voor de tuinrubriek van Linda Goes, de stukjes over de wijk van Aadje van Duuren, berichtgeving over wandeldoelen en ga zo maar door.

Bij het digitaliseren van de oudere huisbladen van Westerholm, (de serie gaat terug tot 1984), hebben we veel voorbij zien komen, onder meer dat er – en daarom melden we het hier even – in veel gevallen bijdragen van bewoners zijn: terugblikken op concerten, reisjes of lezingen. Het zou mooi zijn om dit weer op te pakken en bewoners te betrekken bij het tot stand komen van het Huysmagazine. Kom maar op met de kopij!!

Mocht u een bijdrage willen leveren of suggesties hebben voor onderwerpen: vanaf begin oktober gaan we het volgende nummer in elkaar zetten zodat u er dit jaar drie in huis krijgt.

Wij wensen u veel leesplezier!

Colofon

Het Huysmagazine Westerholm verschijnt drie keer per jaar op papier en is digitaal te vinden op www.westerholm.nl onder 'Over ons' en dan het kopje 'Nieuws'. Het idee erachter is dat het makkelijk leesbaar en informatief is. Dit voor zowel de bewoners, medewerkers, vrijwilligers als andere belangstellenden in en buiten de wijk. Naast een aantal vaste rubrieken en columns zijn er onder meer interviews met bewoners, medewerkers en vrijwilligers en is er plek voor inbreng van lezers.

De redactie is eindverantwoordelijk voor de inhoud van het Huysmagazine.

Redactie

Mevr. B. Arends
Mevr. M. Beckers
Mevr. V. Duursma
Dhr. W. Hoffstädt
Mevr. A. Tilman
Mevr. T. Zuidema

Vormgeving

Dhr. J. Langeveld

Kopij

Kopij voor de volgende uitgave van het Huysmagazine kunt u tot 1 oktober inleveren bij de receptie of mailen naar redactie@westerholm.nl

Inhoud

Voorwoord	2
Kennismaken met Meike Megens	3
Berichten van de Bewonersraad	4
Vrienden van Westerholm	5
Team Hospitality	6
Bewoner aan het Woord	8
Blikjes	10
Burenhulp Maarwold	11
Uit de Wijk	12
Gedichten	14
Poesiealbum + Quiz	16
Column Geestelijk Verzorger	19
Expositie	20
Kennismaken met een Vrijwilliger	22
Medewerkers – Even Voorstellen	24
Fototentoonstelling Marijke van de Hoef	28
Boekbespreking	30
Wat groeit en bloeit er in de tuin?	32
Ikjes	34
Waard om te Weten	36

Voorwoord

Het bruist in Westerholm! Het gonst, het leeft, het beweegt – en dat is precies de bedoeling. Want Westerholm is een gemeenschap waar mensen met plezier wonen, leven en werken.

Die levendigheid brengt soms ook onrust met zich mee. Bijvoorbeeld het herstel van de gevel van het Westerhuys, een noodzakelijke klus die helaas tijdelijk overlast veroorzaakt. Ik begrijp dat het niet prettig is om wekenlang naar steigers te kijken of bouwgeluiden te horen. Toch is dit onderhoud essentieel voor een goed herstel van het Westerhuys.

Ook op het gebied van zorg verandert er het één en ander. In bijeenkomsten met bewoners en familie is gesproken over het anders organiseren van de zorg. Wat mogen bewoners en hun naasten verwachten van Westerholm, en wat verwacht Westerholm van hen? In de komende periode gaan de EVV-ers (eerst verantwoordelijk verpleegkundigen) hierover in gesprek met bewoners en/of hun familie.

En er gebeurt meer: de banden met onze burens en wijkbewoners worden steeds sterker. Steeds vaker vinden mensen in en rond Westerholm elkaar om hulp te bieden of samen iets te organiseren. En ook andersom: Westerholm maakt steeds bewuster gebruik van alles wat de wijk Maarwold te bieden heeft.

Kortom, het is rumoerig in en om Westerholm. Maar die reuring staat voor vooruitgang, betrokkenheid en zorg voor elkaar. Dit Huysmagazine geeft ruimte aan verhalen, ideeën en inzichten die daarbij horen.

Veel leesplezier gewenst!

Hartelijke groet,

Dineke Katerberg

directeur-bestuurder

Kennismaken met Meike Megens

Door Bunna Arends

Sinds 1 maart is Meike Megens de nieuwe manager Wonen, Welzijn en Zorg van Westerholm. Een aantal van u heeft ongetwijfeld al kennis met haar gemaakt, maar dat geldt niet voor iedereen. En voor wie haar al wel kent is het vast de moeite waard om nog wat meer over Meike te weten.

Meike is in 1982 geboren in Harderwijk als oudste van een gezin met drie kinderen. Zowel haar vader (directeur van een woningbouwvereniging) als haar moeder (verpleegkundige) waren altijd heel maatschappelijk betrokken, iets voor anderen willen betekenen heeft ze van huis uit mee gekregen. Het grootste deel van haar jeugd bracht Meike in Harderwijk door, toen ze veertien was kreeg haar vader een baan in Dokkum en verhuisde de familie naar Dokkum.

Na de middelbare school koos Meike voor de opleiding Facility Management aan de Hanze Hogeschool in Groningen. Zij wist niet goed wat ze wilde en koos daarom voor een brede opleiding. Haar eerste stage deed ze in Beatrixoord - ze had haar voorkeur uitgesproken voor een stage in de zorg – en haar tweede stage was bij een onderwijsinstelling met als hoofdthema ‘samenwerking’.

In de zomer na haar afstuderen werd Meike door een vriendin geattendeerd op een tijdelijk baantje als roosterplanner bij de vestiging Zuidlaren van Icare, een landelijke thuiszorg organisatie. Na de vakantie werd haar gevraagd of ze niet wilde blijven en zo kwam ze definitief in de zorg terecht, ze werd hoofd van de afdeling huishoudelijke hulp. Toen de afdeling Zuidlaren van Icare werd overgenomen door TSN (Thuiszorg Service Nederland), stapte ze over naar Thuiszorg Groningen. Toen vervolgens Thuiszorg Groningen ook werd overgenomen door TSN, kwam Meike weer in dienst van haar vorige werkgever, waar zij al met al ruim veertien jaar heeft gewerkt, de laatste zeven jaar als teamleider van de wijkverpleging.

Het samen met collega's werken aan vernieuwingen en verbeteringen gaf Meike veel voldoening. Toch begon het na een aantal jaren te kriebelen, ze merkte dat ze toe was aan een nieuwe uitdaging en volgde daarom een opleiding 'verandermanagement'. Ze was inmiddels met haar vriend – die ze al vanaf haar 15^e kent – van Groningen naar Haren verhuisd. Drie jaar geleden werd hun dochter Loïs geboren, het zoeken van een nieuwe baan raakte daardoor tijdelijk op de achtergrond.

Inmiddels is de kleine Loïs al weer aardig zelfstandig en kwam er voor Meike ruimte om te kijken naar een nieuwe baan. Die heeft ze gevonden in Westerholm als manager Wonen, Welzijn en Zorg. De missie en visie van Westerholm spreken haar zeer aan. Ze vindt Westerholm een fijne organisatie, de lijnen zijn kort, de medewerkers zijn altijd bereid om te helpen, de sfeer is prettig, het gebouw is prachtig. Ze kent natuurlijk nog lang niet iedereen, dat heeft tijd nodig. Ze spreekt met nadruk de hoop uit dat mensen de ruimte voelen om op haar af te stappen!

Tenslotte: wat doet Meike in haar vrije tijd? Ze leest graag, ze gaat graag naar concerten of festivals, maar het allerbelangrijkste is natuurlijk haar dochter. Wat is er fijner dan met Loïs te fietsen of het bos te verkennen?

Berichten van de Bewonersraad

De Bewonersraad vergadert eens per maand. Tot nu toe ging dat altijd volgens het vaste schema van eerst een uur de zogeheten Eigen Vergadering en vervolgens het overleg met de directeur/bestuurder en de manager Wonen, Welzijn en Zorg. Dat schema beviel ons niet meer zo goed: voor de Eigen Vergadering hadden we vaak te weinig tijd en de directie gaf aan dat een vergadering eens per twee maanden gezien hun volle agenda welkom zou zijn. Vanaf april hebben we nu afwisselend de ene maand alleen een Eigen vergadering en de andere maand een Eigen Vergadering gevolgd door overleg met de directie. In de Blauwe Map in de bibliotheek kunt u ons nieuwe vergaderschema vinden. Wij vergaderen meestal de laatste maandag van de maand.

Het herstel van de buitenmuren van het Westerhuys is uiteraard een belangrijk onderwerp van bespreking in de Bewonersraad. Het is goed dat de problemen nu eindelijk worden aangepakt, maar voor de bewoners van het Westerhuys is het natuurlijk heel jammer dat zij de hele zomer geconfronteerd worden met de overlast die bouwactiviteiten onvermijdelijk met zich meebrengen. Laten we hopen dat alles volgens schema verloopt en dat het onderwerp van onze agenda kan verdwijnen!

Ook deze keer weer willen wij u weer wijzen op het spreekuur van de Bewonersraad elke 3^e vrijdagochtend van de maand van 11.00-12.00u . Het goed functioneren van de Bewonersraad staat of valt met informatie over wat er leeft onder de bewoners van het Irenehuys, het Westerhuys en het Beatrixhuys. U bent van harte welkom met uw vragen en opmerkingen! U kunt ons ook bereiken via de mail: bewonersraad@westerholm.nl.

Bericht van de Vrienden van Westerholm

Door Janita W. Rutgers-Stoker

Sinds mei staat bij de ingang van Westerholm een mooie kast met een keur aan wandeldoelen. Het maken van deze kaarten is een initiatief van Wilbert Hoffstädt, de penningmeester van de Vrienden. Tijdens een feestelijke bijeenkomst op 26 maart jl. zijn deze kaarten gepresenteerd aan de bewoners en omwonenden van Westerholm. In het dichtstbijzijnde wandeldoel, de Nicolaaskerk, werd deze middag besloten met een hapje en een drankje, mogelijk gemaakt door één van de sponsors van de Stichting.

Op 15 juni vond het tweede Vriendenconcert plaats. Tanya Kolisnyk en Elina Micheeva, Oekraïense sopranen, en een kinderdansgroep uit dat land hebben voor de tweede maal een professioneel en vrolijk optreden met zang en dans verzorgd.

Uit reacties merkten de Vrienden dat de bewoners van Westerholm blij verrast waren met de traditionele lentegroet in de vorm van een vaasje met voorjaarsbloemen.

Vanaf de oprichting van de Vrienden was Erna Poutsma- Smilde secretaris van het bestuur. In 2024 heeft ze haar functie neergelegd. Door haar betrokkenheid bij en bekendheid met Westerholm heeft ze een grote bijdrage geleverd aan het vorm geven van de Stichting. Liesbeth Fransen heeft haar taak vanaf mei dit jaar overgenomen en daarmee is het bestuur weer voltallig.

Het bestuur van de Vrienden wenst de bewoners en medewerkers van Westerholm een weldadige en vrolijke zomer toe.

Team Hospitality

Door Verona Duursma

Deze keer geven we een vooruit- en terugblik op een aantal (beoogde) hoogtepunten. Wat u wellicht mist in dit kader is iets over het Oekraïnersoptreden. Dat optreden op 15 juni was net in de periode waarin de begin mei ingeleverde teksten voor dit Huysmagazine verwerkt worden. Maar dat neemt niet weg dat we het wel heel leuk vinden dat we het mochten regelen.

Terugblik

Vrienden concert op de zaterdag 29 maart.
Prachtig spel van Sergiy Bolotny (viool) en Keiko Sakuma (Piano).

Op eerste Paasdag was er een lunch buffet in het Grand Café. Er was veel belangstelling voor deze zeer geslaagde middag.

Koningsspelen op donderdag 24 april, met de bewoners van Westerholm en peuterplus kinderen: Parachute omhoog houden, Parkoers met ringen, Kegelen en pitten zakjes gooien.

Vooruitblik

- Zomermarkt Westerholm op woensdag 9 juli, van 12.00 uur tot 16.00 uur.
- Zaterdag 16 augustus optreden Hortus duo. Jan-Jakob Mooij (hobo) en Robert-Jan van der Feen (dwarsfluit).
- Vriendenconcert Zaterdag 20 september, met het Groninger Mozart kwintet.
- De Westerholm Playbackshow op donderdagavond 30 oktober.

Bewoner aan het woord

Door Marjon Beckers

Ik ben **Martha Brands**, 81 jaar, in Groningen geboren en sinds eind 2024, samen met mijn man, woonachtig in Westerholm.

We woonden in een groot huis in de wijk Helpman in Groningen en het huis werd ons toch wat te groot, dus tsja, wat doe je dan ? Verhuizen naar een kleiner huis of toch op zoek naar een plek waar we onbezorgd oud kunnen worden. Na enige oriëntatie hebben we, mede vanwege de ligging dichtbij het centrum, voor Westerholm gekozen.

We hebben de hele wereld over gezworven. We zijn in 1968 getrouwd en mijn man zei: wil je wel in het buitenland wonen? Hij werkte namelijk als expat bij de Shell. En zo geschiedde.

Al gauw zijn we in Duitsland gaan wonen en daar is onze zoon Wim geboren.

Na Duitsland hebben we zeven jaar op Borneo gewoond, midden in de rimboe. Daar is onze dochter Melanie geboren. Dat was geen eenvoudige periode omdat je toch erg afgesloten leefde en weinig tot geen communicatiemogelijkheden had in die tijd.

Na zeven jaar Borneo kwamen we terug in Nederland en zijn we in Voorschoten gaan wonen. Daarna gingen we terug naar Groningen omdat mijn man in Assen werd gestationeerd.

Tien jaar daarna zijn we naar Noorwegen verhuisd, we kwamen daar in januari aan en dan is het koud, er ligt heel veel sneeuw en is het donker. Ik ben op zoek gegaan naar vrijwilligerswerk en vond dat op de Internationale Shell school, met kinderen van verschillende leeftijden, niveaus en nationaliteiten. Ik werd een soort onderwijsassistente en dat was erg leuk om te doen.

Na vier winters in Noorwegen werd mijn man gevraagd naar Nigeria te gaan... dat was voor ons de grens. We hebben voor onszelf gekozen en gezegd: 'Dit gaan we niet meer doen!'.

Gelukkig werd mijn man in Assen gestationeerd en konden we in 1996 terug naar Groningen, waar we 28 jaar naar tevredenheid hebben gewoond in Helpman.

Mijn leven klinkt als een groot, maar wel gereguleerd, avontuur en dat was het ook!

We hebben twee kinderen en drie kleindochters, die allemaal goed terecht zijn gekomen en daar zijn we heel trots op.

In ons appartement hier in Westerholm (inmiddels ons veertiende huis) staat een mooie vitrinekast vol met herinneringen aan ons bijzondere leven`.

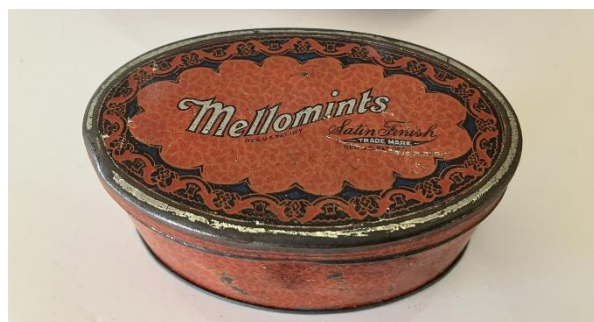
Hebt U er ook nog zo één ?

Door Marjon Beckers

Op 9 april jongstleden werd er in het Grand Café voor de bewoners een middagje georganiseerd door medewerkers van 'HET BEHOUDEN BLIK' Hoofdstraat 99 in Uithuizermeeden (www.hetbehoudenblik.nl).

Vele oude blikken en blikjes werden uitgesteld (sommige hadden al eerder in de vitrine gelegen). Er waren koektrommels, chocoladeblikjes, beschuitblikken, snoeptrommels, koffie en theeblikjes. Vooral het theeblikje met de paardenkoets erop was vroeger erg populair, dat was er in drie kleuren: rood, groen en geel en het blikje had pootjes en ... nou noem maar op.

Bewoonster Wieneke Doornbos had het voortouw genomen om het Behouden Blik naar Westerholm te halen. Het werd een feest van herkenning!

Hier volgt een aantal reacties van bewoners:

"Het was een prachtige middag! Het was heel boeiend, vooral door de verhalen eromheen, die goed verstaanbaar waren. Ik herkende heel veel blikjes, die had ik vroeger zelf ook. Ik gebruik nog steeds een beschuitbus van vroeger, het staat op mijn aanrecht. Mijn moeder bewaarde koekjes in zo'n blik. Ik verzamelde suikerzakjes en die bewaarde ik in zo'n Pickwick blikje. Toen Beatrix werd geboren kwamen er ronde platte blikjes op de markt met een beschuit met muisjes erin en er stond een kroontje op."

Wat zat er vroeger in uw blikje ?

Burenhulp Maarwold

Door Paul Oostinga en Marijke van de Hoef

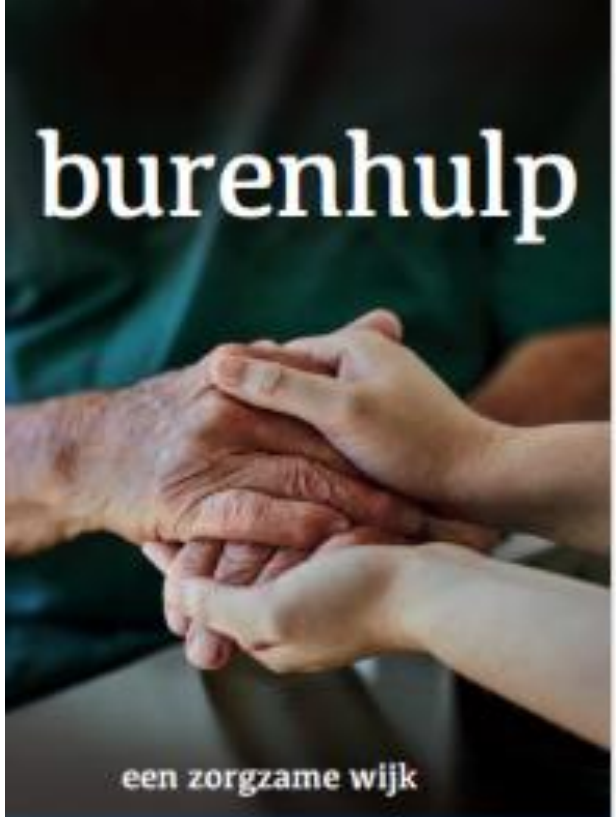
Velen van u hebben vast al gehoord van het initiatief, waarmee we vorig jaar gestart zijn. Burenhulp heeft inmiddels een flinke groep vrijwilligers. Graag leggen we uit welke hulp we in gedachten hebben.

Aanvankelijk ging onze aandacht vooral uit naar ouderen voor wie het moeilijk is om in hun eigen huis te blijven wonen. Immers de overheid vraagt dat van ons. Maar dat is niet ons enige 'aanbod'. We zijn er ook voor 'gewone' vragen. Een klusje dat te zwaar is, een boodschap op een te grote afstand, een bezoek aan het ziekenhuis of bijvoorbeeld het af en toe maken van een ommetje. Bij dat laatste kan gedacht worden aan het vanuit eigen huis gebruik maken van de wandeldoelen van Westerholm. Je kunt je kinderen niet overal voor vragen. Als er al kinderen zijn en als ze al in de buurt wonen. We zijn ook beschikbaar om een mantelzorger tijdelijk te vervangen, want die heeft ook zijn of haar eigen leven en bezigheden.

In het eerste geval - langer thuis blijven wonen - denken we niet zozeer aan u als bewoners van Westerholm. U bent immers wat dat aangaat al 'onder de pannen'. Maar voor wat betreft die andere hulp denken we wel degelijk aan u. Misschien wilt u graag nog eens naar een toneelvoorstelling of naar een concert en mist u iemand waar u ook nog eens op kunt terug vallen voor vervoer etc. We doen ons best om passend gezelschap voor u te vinden als u tijdelijk ergens hulp voor nodig heeft, of aandacht voor iets waar u mee zit, of alleen een luisterend oor voor een belangrijk verhaal. Er is veel mogelijk, maar alleen wanneer u het aan ons vraagt kunnen we wat doen.

Op elke eerste en derde dinsdagochtend kunt u met uw vragen bij ons terecht. Wij zijn dan vanaf 10.30u in de bibliotheek van het Beatrixhuys in Westerholm. Wie weet zien we u.

Uiteraard willen we onder geen beding de vrijwilligers van Westerholm voor de voeten lopen!

burenhulp

een zorgzame wijk

oog voor elkaar

elkaar helpen

elkaar iets (durven) vragen

elkaar respecteren

Tel. 050 - 534 21 22
Westerholm → Burenhulp

Wijk Maarwold

Uit de Wijk

Door Aadje van Duuren

Investeren in je gezondheid zorgt ervoor dat je langer en gezonder leeft, maar ook dat als je iets overkomt, bv. een gebroken heup, je sneller weer op de been bent. Daarbij verlicht men bovendien de druk op de samenleving en de zorg. Simpelweg goed eten, bewegen en voldoende slapen is niet voldoende. Ook voor je mentale welbevinden helpt het om betekenisvol bezig te zijn. Je kunt bijvoorbeeld een rol hebben in het verenigingsleven of deelnemen aan culturele of sportieve activiteiten. Omkijken naar elkaar, elkaar weten te vinden, dit alles maakt het leven zinvoller en gelukkiger en bevordert zelfredzaamheid.

Goede voorbeelden zijn de volgende wijkbewoners.

De heer Bakker, 87 jaar woont alleen. Hij komt uit een gezin waar al vanaf jongs af aan gestimuleerd werd mee te helpen en zichzelf te redden. Om zijn gezondheid te behouden heeft hij een hometrainer en halters aan het plafond om zijn armspieren te oefenen. Hij verzint zelf allerlei manieren om zijn steunkousen zelf aan te trekken en probeert zich leunend tegen een muur zelf aan te kleden. Hij leest de krant en is op de computer actief. Ook heeft hij een druppelbril die hij zelf kan bedienen. Zo hoeft de thuiszorg maar het minimale te doen.

Mevrouw Venema- van Bruggen, 90 jaar, woont alleen. De slogan die zij vanuit huis meekreeg was: wat je zelf kan, moet je zelf doen. En dat is nog aan de orde. “Alleen in een ander tempo!” zegt zij lachend. Zij maakt gebruik van het medicijn-afgifte kastje van Medido. Twee keer per dag gaat er een piepend geluid en valt het zakje medicijnen eruit. Eén keer per twee weken hoeft de thuiszorg er alleen maar een nieuwe rol medicatie in te doen. Zonder dit systeem zou de thuiszorg twee keer per dag naar haar toe moeten. Zij heeft haar privacy en kan gaan en staan waar ze wil, ze hoeft niet te wachten op de wijkzorg. Als er iets niet goed gaat, krijgt de thuiszorg een melding.

Mevrouw Dam-Kerkstra, 87 jaar woont samen met haar echtgenoot van 94 jaar. Zij komt uit een gezin van acht kinderen, die moesten allemaal snel zelfstandig worden en gingen zo goed voorbereid het huis uit. Tot 7 maart jl. heeft zij veel gedaan aan bewegen, ze ging iedere dag wandelen, fietsen en heeft ook nog een periode gezwommen. Op 7 maart heeft ze een ongelukje gehad met de e-bike en haar heup gebroken. Ze heeft er eerst twee dagen mee rond gelopen, ging alleen even bij de huisarts langs. Na die twee dagen kwam de pijn en moest ze geopereerd worden. Op 13 maart kwam ze alweer naar huis met instructies voor wat fysio-oefeningen. Thuiszorg kwam in beeld, maar ze deed al veel zelf. Ook haar man wilde wel helpen, hij leerde nog hoe hij de katheter-nachtzak aan moest koppelen! Door al dat investeren in haar gezondheid ging het herstel heel snel. Wanneer U dit leest is het wijkteam al niet meer in beeld.

Gedichten: Een verrassende ervaring aan de leestafel

Door John Lahr

Zoals u wellicht weet, wordt aan de leestafel eens in de 14 dagen voorgelezen.

Een verhaal en gedichten. Marian le Roux neemt de verhalen voor haar rekening en John Lahr de gedichten. Iedere keer wordt als onderwerp een thema gekozen. Laatst was dat “Vreugde”. Eén van de gedichten droeg als titel “Kooklust” van Marjoleine de Vos. Kokkerellen kan een aangename bezigheid zijn. Het programma “Heel Holland bakt” valt bij de Nederlandse t.v. – kijker erg in de smaak. In de groep luisteraars vond men het gedicht wel mooi, maar de gedachte van lekker kokkerellen minder. De herinnering aan iedere keer weer een maaltijd op tafel zetten, riep weinig positieve gevoelens op. Op uitnodiging nam Betty Holtkamp de uitdaging aan een gedicht te schrijven over “Kooklast”. Het leek ons leuk u beide gedichten voor te schotelen om even met ons in de culinaire sfeer te blijven.

Kooklust

Met gretige borsten staat begeerte aan het aanrecht

zoemt het zaad uit tomaten, kijkt naar het zwellen

van beslag onder vochtig doek. Haar hand liefkoost

de haas van een jonge stier, zijn zoekende tong

is gemaakt voor de hare, verzadigd streelt ze de ballen de pan in. Hartstocht

is een keukenprinses met aanraakbare huid, donzig als deeg, geurig als boter, een weerloze van bot bevrijde eend die naakt wil zijn als een olijf in olie, een perzik op sap.

Ze wil zich ontleden op het hakblok, betast worden

door gulzige vingers en gloeiend verslonden.

Een vis zijn, zwemmend in roomsaus

Gewiegd, gekend, begeerd, genoten.

Marjoleine de Vos

KOOKLAST

Het schort hangt lusteloos aan de haak, de klok haast zich te snel naar etenstijd. Er moet nog een maaltijd worden bereid, voor mij ligt weer die ellendige taak.

Het aanrecht roept: “Hier moet je wezen” drie paar vragende ogen als een stel hongerige mezen zonder enig mededogen.

Vet spettert uit de pan ogen vol tranen een glazige ui kijkt mij aan gekletter van houten spanen.

Een vettige hand slierten van wortel en prei bestrijken mijn voorpand creëren een modern schilderij.

Eindelijk de pan van 't vuur; iedereen aan tafel om te eten ik word aan de keukenmuur weer terug op 't haakje gesmeten!

Betty Holtkamp

Staat u er weleens bij stil dat u 's morgens uw kleding aantrekt? Een rare vraag misschien vanwege zijn alledaagsheid. Zaken waar we gemakkelijk aan voorbij gaan. Routinehandelingen die wij gedachteloos verrichten. Bij het lezen van dit gedicht over archeologie, schoot mij een artikel te binnen dat ik las over paleontologie. U weet wel: al die vondsten van botresten in de grond. Aanvankelijk wist men geen raad met die botresten. Waar heeft dit betrekking op, welke uitleg hoort hierbij? Eén van de ontdekkingen die wetenschappers deden, was: achter ieder bot schuilt een levend wezen. Het behoort tot onze geschiedenis. Bijzondere botvondsten hebben ons ook een beter inzicht verschaft over onze plaats in de geschiedenis van de mensheid. Hoewel het verleden tijd is, is het ook tot leven gebrachte tijd. Hetzelfde geldt voor de resten die archeologen vinden. Oude schoenen, kledingstukken, munten: alles wat bewaard gebleven is, vertelt ons iets over voorgegane tijd.

ARCHEOLOGIE

Als we ons dan toch moeten kleden,
tegen kou bijvoorbeeld, of in naam van iets,
in resten van dit of dat verleden,
verhalen en geheugensteuntjes die niets

vertellen dan wat we er al waren
in de tijd die bestond voor dit heden-
alsof wij onszelf alleen in het nu kunnen bewaren
door ons voortdurend uit te vinden in het nu

dan liefst eenvoudig, aan de hand van kleding.
Je zit aan tafel. Opeens zie je hoe iemand
ijs oversteak. Hoe hem de kou beving

of een ander einde en je zegt: kijk,
hier heb je zijn schoenen, leren mantel, wanten.
"Waar is de tijd? Hier is de tijd".

Toelichting bij het gedicht

Als we opstaan trekken we onze kleren aan. Misschien kijken we in onze kledingkast. Kan ik dit nog wel dragen? Er hangt wellicht ook nog pak of trouwjurk dat lang geleden gedragen is. De dichter zegt over kleding: "geheugensteuntjes die niets vertellen dan dat wij er al waren in de tijd die bestond voor dit heden". De dichter kan nog een stapje verder gaan en kleedt haar personages uit het verleden aan: "Opeens zie je hoe iemand ijs overstak, hoe kou hem beving", en "hier heb je zijn schoenen, leren mantel, wanten". Zo worden we deelgenoot van het verleden, maar besluit zij "Waar is de tijd? Hier is de tijd". We worden teruggefloten in het Nu. Wij zijn aardmensen en leven in het nu en in een voorbijgegane tijd.

Esther Jansma overleed korte tijd geleden, 66 jaar oud. Haar interesse was de archeologie. Het begrip "Tijd" in de zin van eindigheid en oneindigheid komen we in meer van haar gedichten tegen. Mooi, hoe zij in dit sonnet deze tijd en de voorbij-gaande tijd met het woord "kleding" weet aan te duiden. Haar laatste bundel draagt als titel: "We moeten misschien blijven denken".

Heb jij ook nog een....

Poesiealbum ?

Door Marjon Beckers

Al die jaren zorgvuldig bewaard; een dierbare herinnering aan vervlogen tijden.

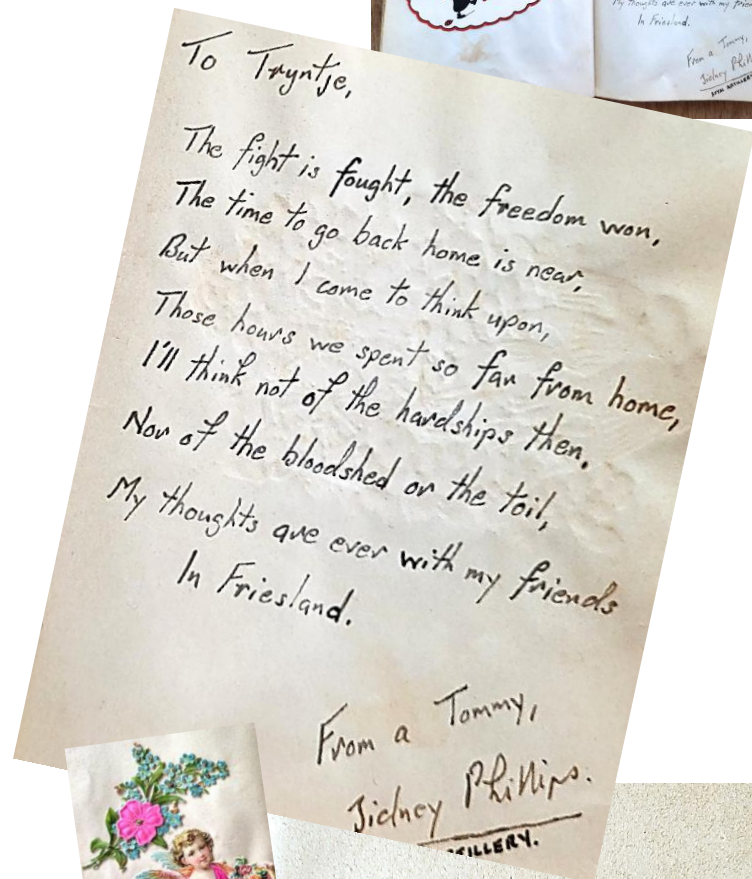
Als eerste mochten vader en moeder er een versje in schrijven, daarna andere familieleden, vriendinnetjes van school, de meester en de juf...

Je keek vol spanning uit naar het moment dat je je poesiealbum weer terug kreeg: wat zou erin staan, wat voor plaatjes, nog iets speciaals, misschien een tekening...

Laatst kwam ik een bewoonster tegen die wel een heel bijzonder versje in haar poesiealbum had staan. Het was afkomstig van een Tommy: zo werden de Engelse soldaten genoemd in zowel de 1^e als 2^e Wereldoorlog. De datum was 14 augustus 1945, zo'n drie maanden na de bevrijding.

Hij schreef dat het vechten voorbij was en dat de vrijheid gewonnen had.

Op mijn zoektocht naar bijzondere poesiealbums kwam mij een exemplaar onder ogen uit 1900. Een prachtig boekje met een paars fluwelen kaft. De versjes waren alle geschreven in een keurig regelmatig schuin handschrift. Wat mij opviel was, dat de inhoud van de versjes meestal nogal moraliserend was: je moest vlijtig zijn, lief voor je medemens en nederig. De toon was vaak zelfs wat somber met een waarschuwend vingertje. Later in de tijd werd de toon luchtiger, maar de wijze les bleef... Wees een zonnetje in huis....

Woord van Vriendschap heeft op aarde,
Slechts betrekkelijke waarde,
Alles is hier onvolkomen
Vriendschap zelfs niet uitgenomen.

Voor een album vindt men licht
Vrienden, die een blaadje vullen,
Maar voor dienst van meer gewicht,
Weinig die U helpen zullen.

Slechts een vriend als Jezus is,
Blijft ons in dit moeilijk leven,
Trouw in strijd en droefenis.
Zal in den dood zelfs niet begeren.

Beste Ineke, Marjon
Laat jouw hartje zo

Ik lag in mijn tuinkje en sliep
En kwam een engel en riep
JOHANNIS je moet ontwaaken
En een versje voor RINSKE

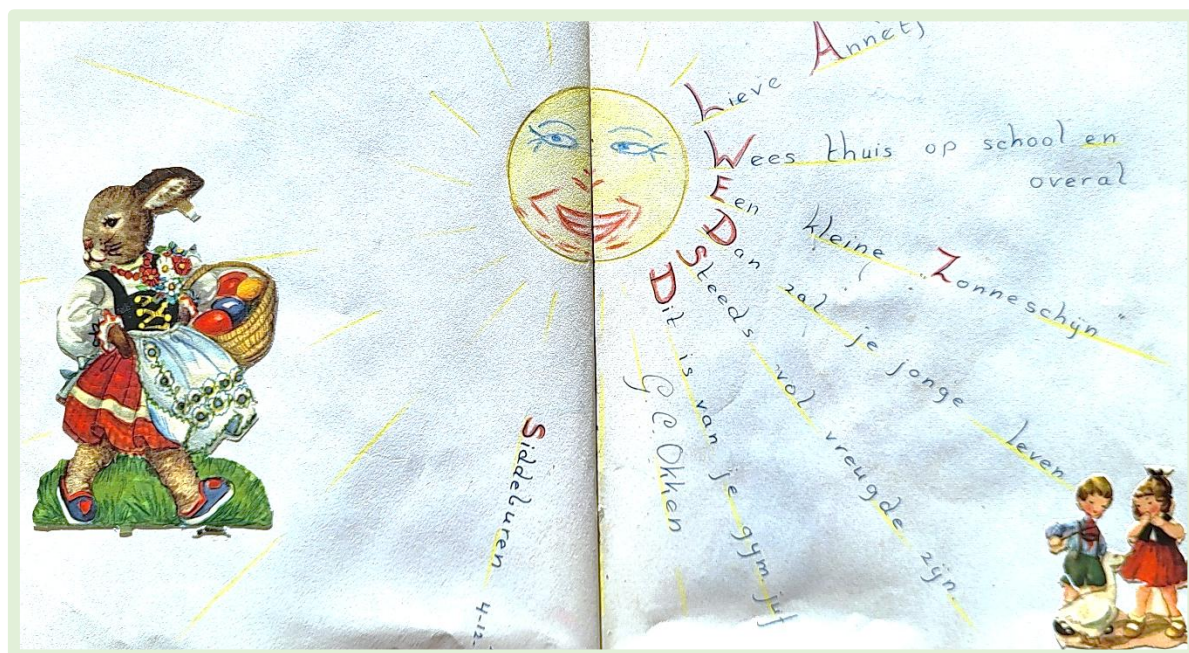
Wel foei, een
Dat vind ik
Waarom dat
Is dat omdat
Alleen mijn
Het is alles

lieve Rinske
Ik wens je een aardig ventje
met een groot traktamentje
Een huis wonder mooi

Ik kan me nog herinneren, hoe blij ik was als een vriendinnetje me vroeg iets in haar poesiealbum te schrijven. Dan ging je op zoek naar een mooi toepasselijk versje, je trok potloodlijntjes om mooi recht te schrijven en met de tong uit de mond probeerde je in je mooiste handschrift het versje te schrijven en oh, wat was het balen als je een fout maakte, knoeide of aan het einde van de regel niet uitkwam.

Het versieren van de bladzijde was altijd het leukste om te doen. Letters kleurtjes geven, tekeningetjes maken, in de hoeken wat schrijven, zoals Pief, Paf, poef... Marjon is een boef, Tip, tap, Top, Marjon lust graag drop enz.

Er zaten echte kunstwerkjes tussen. Zo zag ik in een heel oud album een versje staan waar elke letter was versierd met kleine puntjes... wat een monnikenwerk !!!

De meeste versjes eindigden met Ter herinnering aan... in de hoop dat je niet werd vergeten !

Heb jij nog een Poesiealbum? Pak 'm dan weer eens tevoorschijn en haal herinneringen op aan de mensen van vroeger.

Ver – geet – me – niet Marjon

De Poesie-album-quiz

(Antwoorden staan achter in dit Magazine bij het weten waard)

1. **Hoe lang geleden is het Poesiealbum ontstaan ?**
 - A. 500 jaar
 - B. 100 jaar
 - C. 50 jaar
2. **Waar komt het Poesiealbum oorspronkelijk vandaan ?**
 - A. Frankrijk
 - B. Nederland
 - C. Duitsland
3. **Uit welk jaar stamt het oudste poesiealbum ooit ?**
 - A. 1556
 - B. 1756
 - C. 1856
4. **Voor wie was het poesiealbum oorspronkelijk bedoeld ?**
 - A. Voor jonge meisjes
 - B. Voor jonge jongens
 - C. Voor zowel meisjes als jongens
5. **Wat is het Latijnse woord voor Poesiealbum ?**
 - A. Album Amicorum
 - B. Luctor et emergo
 - C. Carpe Diem
6. **Wat kwam er in de 18^e eeuw voor het poesiealbum in de plaats ?**
 - A. Doosje met losse blaadjes
 - B. Een harmonica boekje
 - C. Een soort bijbel
7. **Wie mocht er als eerste in het poesiealbum schrijven ?**
 - A. De juf/meester
 - B. Vriendinnen
 - C. Vader en moeder
8. **Welke bloemen staan symbool voor vriendschap ?**
 - A. Narcis en krokus
 - B. Tulp en margriet
 - C. Roos en vergeet-mij-nietje
9. **Hoe heet het poesiealbum tegenwoordig ?**
 - A. Vriendschapsboekje
 - B. Liefdesboekje
 - C. Gedichtenboekje
10. **Maak het volgende versje af ... 'Rozen verwelken...**
 - A. Ijsjes smelten
 - B. Schepen vergaan
 - C. Schoenen verslijten

Column Job-Jan ten Horn

Geestelijk Verzorger

De Bijbel is een boek dat vol staat met verhalen. Sommige verhalen hebt u heel veel gehoord, terwijl andere verhalen nooit verteld worden. Dan zijn er natuurlijk ook verhalen die u niet zo veel zeggen en verhalen die u juist heel dierbaar zijn. Dit alles geldt overigens natuurlijk net zo goed voor verhalen die niet in de Bijbel staan... Als mensen leven we in en met verhalen.

Er zijn verhalen die mij dierbaar zijn, één Bijbels verhaal is dat in het bijzonder. Het vat, zo is mijn overtuiging, de hele boodschap van het christelijk geloof samen. En misschien wel van alle geloven die we op deze aarde hebben ... Sterker nog, het vat samen wat we als mens te doen hebben. Het is het verhaal van de Barmhartige Samaritaan. U kent het verhaal. Er is iemand die wordt beroofd en ook nog eens in elkaar wordt geslagen. Deze beste man ligt gewond op de weg en kan zelf niet meer overeind komen. Een eerste persoon komt langs maar die laat de gewonde man liggen. Hij moet immers naar een belangrijke afspraak toe en heeft nu écht geen tijd om deze man te helpen. 'Dat doet iemand anders wel', denkt deze druk bezette man.

Er volgt een tweede persoon maar ook die steekt geen hand uit. 'Wat als de daders nog in de buurt zijn?' denkt de man. Hij vindt het risico te groot en ook hij gaat door met zijn reis. Na enige tijd verschijnt er een derde persoon die deze man op de weg ziet liggen. Hij stapt in alle rust van zijn paard, zakt door de knieën en ontfermt zich over de gewonde man.

De moraal van dit verhaal? Die hoeft niet te worden uitgelegd. Het spreekt voor zich.

Het is de menselijkheid die in het verhaal naar voren komt die me raakt. Zo herken ik mijzelf in de eerste man die doorloopt omdat hij het zo druk heeft. Hoe vaak raak ik wel niet afgeleid door dingen die er eigenlijk niet toe doen? Ik kan u vertellen, heel vaak. Dan is er de herkenning met de tweede man die langskomt in het verhaal en niet helpt. Hij is bang. Bang om zelf kleerscheuren op te lopen, bang om zelf in moeilijke situaties terecht te komen ... Ook dit kan ik herkennen in mijzelf. Dat ik soms bang ben en mij daardoor laat leiden. Angst is een slechte raadgever, dat weten we allemaal ...

Gelukkig is er ook de herkenning met de derde man die wél helpt. Die man herkennen we, godzijdank, allemaal. Die herkenning komt in vele vormen: door het maken van een praatje in de lift, door vriendelijk naar iemand te glimlachen of een kopje koffie dat je iemand even brengt. Het zijn allemaal geen grote gebaren, dat hoeft ook helemaal niet. Het zijn wel de dingen die ons verbinden. Kleine momenten die zeggen: ik zie je en je bent niet alleen.

Geen grootste daden of mooie woorden maar gevoelde nabijheid. En dat is misschien wel het mooiste cadeau van samen oud worden: dat je weet dat je erbij hoort, precies zoals je bent.

Expositie – Aafje Zevenberg

Ik ben Aafje Zevenberg en woon al meer dan 50 jaar samen met mijn man in Haren. Vorig jaar heb ik in augustus, september en oktober geëxposeerd in de hal van Westerholm. Verder verzorgde ik de Kerst- en Paasvitrine. Momenteel (dat gaat nog door tot en met juli) heeft de vitrine de titel “zomer”, is zij ingericht met vele zelfgemaakte attributen.

Mijn aangeboren creativiteit en fantasie spelen een hele belangrijke rol in mijn leven. Diverse jaren gaf ik les in handenarbeid bij het Nijverheidsonderwijs. Ook thuis was ik altijd scheppend bezig met papier, karton, hout, leer, klei e.d.

Eind jaren 70 werd mijn belangstelling gewekt voor textiele werkvormen. Ik volgde cursussen bij het Kunstencentrum in Groningen en in Deventer. Ook volgde ik lessen bij verschillende kunstenaars. Na verloop van tijd begon ik workshops te geven en zo nu en dan exposeerde ik.

Textiel is voor mij niet meer weg te denken. Weven heeft vooral een belangrijke plaats ingenomen. Ik weef in miniatuur op weeframen en stevig isolatiemateriaal. Werkstukken maak ik in het platte vlak, met reliëf en ruimtelijk.

Ik neem deel aan een kleine groep enthousiaste weefsters, begeleid door een textielkunstenaar in Borger. We werken met opdrachten en thema's, hetgeen erg inspirerend is. Verder ben ik aangesloten bij Open Ateliers Haren.

Mijn creatieve vermogen en fantasie houden mij jong en levendig.

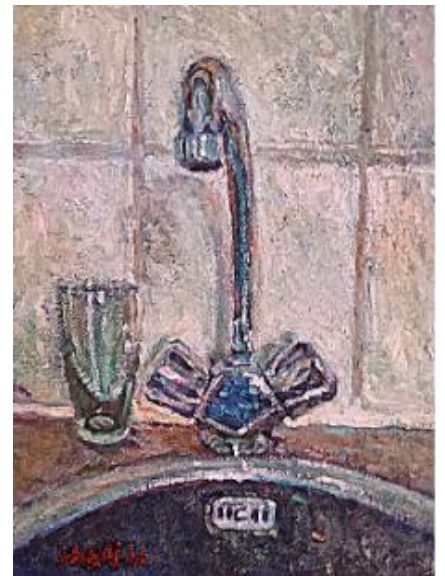

De kunstschilder Wasdi Wartorejo is autodidact. Hij is geboren in 1971 op Java, Indonesië. Sinds 2010 woont en werkt hij in Appingedam. Daar volgt hij zijn passie, het schilderen van landschappen, portretten en stillevens.

Zijn werken zijn te zien geweest op tentoonstellingen van het Kunstenaars Collectief De Draad (HOP), de galerie Huis ter Heide, bij de Stichting Molen Adam, de lunchroom Aan Tafel in Appingedam, landgoed de Ennemaborg en Galerie Mozaïek in Zuidlaren. Voorts nam hij deel aan de Atelierroute van Eems tot Westeremden in 2017.

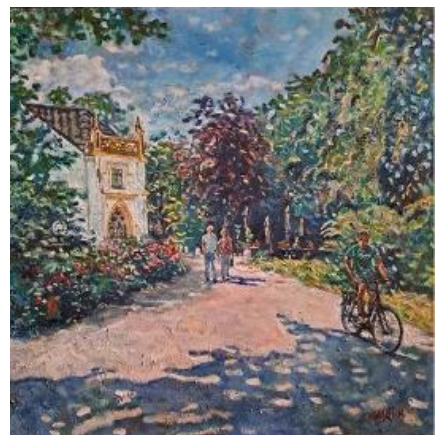
In 2019 is zijn schilderij met titel “Denken” genomineerd door de vakjury als schilderij van het jaar.

De impressionistische schilderijen zijn op olieverfbasis en de kunstenaar gebruikt een techniek waarbij zonder een spontane toets te negeren de verf laag voor laag veelal in detail wordt aangebracht. Inspiratie haalt hij uit situaties en momenten uit het dagelijks leven die hij tegenkomt. Verder is zijn werk te zien op zijn website www.wasdiw.nl.

De expositie waarvan u in dit stukje al indruk krijgt start in augustus en loopt tot en met oktober.

Kennismaken met een vrijwilliger

Door Bunna Arends

Sinds jaar en dag kent Westerholm vrijwilligers die op uiteenlopende terreinen hand- en spandiensten verrichten om het wonen in Westerholm te veraangename. In deze rubriek kunt u nader kennis maken met een van hen. Deze keer is dat Marjon Beckers die sinds een aantal maanden als vrijwilliger actief is in Westerholm.

Marjon is geboren in Enschede, waar ze tot haar 18^e heeft gewoond. Ze is een geboren tukker, zoals ze zelf zegt : ‘Leu oet Twente, leukeleu’.

Als kind al was ze altijd aan het tekenen en werd al gauw duidelijk hoe creatief ze is. Zelf wilde ze na het behalen van haar eindexamen graag een kunstopleiding gaan volgen, maar het kunstenaarschap bracht geen brood op de plank, volgens haar ouders, dus ging je maar het onderwijs in. Ze heeft meerdere opleidingen gevolgd en als laatste Academie Minerva , richting schilderen, te Groningen.

Marjon woonde achtereenvolgens in Doetinchem, Heerenveen, Leeuwarden en Groningen. Ze werd verliefd op een Groningse boerenzoon en uiteindelijk zijn ze in Haren gaan wonen.

Zij heeft jaren in het onderwijs gewerkt als docent creatieve vakken, voornamelijk aan het MBO Noorderpoortcollege. Hoewel het haar goed afging, lag haar hart daar toch eigenlijk niet. Toen zij, herstellend van borstkanker, in het Behouden Huys tijdens de creatieve therapie voor het eerst in haar leven een bronzen beeld maakte, was ze verkocht en bleek bronzen beelden maken haar grote passie te zijn. Ze maakte dankbaar gebruik van de gelegenheid om vervroegd met pensioen te gaan om zich aan deze passie te kunnen wijden.

Ook kon ze nu eindelijk een hond nemen, een langgekoesterde wens kwam in vervulling toen Yessy werd geboren: een labradoodle. Inmiddels al weer 11 jaar oud.

Labrador – Lengte 57 cm

Haas – Hoogte 70 cm

Poes – Lengte 34 cm

Marjons vader is betrekkelijk jong overleden, haar moeder kreeg in de loop der jaren steeds meer behoefte aan zorg. Voor Marjon, als enig kind, werd het op den duur wel een heel zware opgave om voortdurend op en naar Enschede te gaan. Gelukkig kon haar moeder de laatste jaren van haar leven een plek in De Dilgt krijgen.

Daar zette Marjon haar eerste schreden op het vrijwilligerspad: ze verzorgde elke week een activiteit in de huiskamer van de verpleegafdeling. De éne week schilderen met bewoners en de andere week een Happy Hour met wisselende thema's, muziek, taart, een quiz en nog veel meer gezelligheid. Elders in dit nummer treft u een artikel aan over het ouderwetse Poesiealbum, dat van haar hand is en een mooi voorbeeld vormt van hoe Marjon zo'n themamiddag invulde. Sommigen onder u hebben misschien in januari de Opschudavond over Toon Hermans bijgewoond, een ander mooi voorbeeld.

Na het overlijden van haar moeder bleef Marjon nog een paar jaar met veel plezier vrijwilliger bij De Dilgt, maar op een gegeven moment voelde ze dat het tijd werd voor iets anders. Omdat de zorg voor ouderen haar na aan het hart ligt, reageerde zij op de oproep van het Hospitality team van Westerholm en besloot ze om hier vrijwilligster te worden. Zij heeft zich inmiddels aangesloten bij de Opschudders en zit ook in de redactie van het Huysmagazine. Je zou Marjon bijna 'beroepsvrijwilliger' kunnen noemen, omdat ze ook nog vrijwilligerswerk verricht bij zorgboerderij de Mikkelfhorst in Haren, waar ze af en toe de koffie/theeschenkerij en het winkeltje bemant.

Medewerkers Mag ik mij even voorstellen...

Afke Flapper

Mijn naam is Afke Flapper, 36 jaar, en ik werk met veel plezier bij Westerholm. Ik ben geboren in het Friese dorpje Bozum als de een-na-oudste van vier zussen. De zorg is ons met de paplepel ingegoten: mijn moeder was kinderverpleegkundige, totdat ze stopte met werken toen ze kinderen kreeg. Mijn vader was veehouder, waardoor ik ben opgegroeid in een omgeving waar zorg en hard werken altijd centraal stonden.

Na mijn studie HBO-Verpleegkunde ben ik naar Groningen verhuisd, waar ik nu al een aantal jaren samen woon met mijn partner en mijn zoontje van vier in de wijk Helpman.

Tijdens mijn laatste studiejaar begon ik als oproepkracht bij Westerholm. Na het behalen van mijn diploma ben ik hier als verpleegkundige aan de slag gegaan.

Hoewel ik altijd twijfelde tussen een carrière in de zorg of het onderwijs, heb ik uiteindelijk voor de zorg gekozen, deels door de invloed van mijn familie.

Toch bleef het onderwijs me trekken. Daarom heb ik naast mijn verpleegkunde-opleiding ook de Pabo afgerond. Gedurende die tijd kon ik gelukkig blijven werken bij Westerholm.

Een tijdje na het afronden van mijn Pabo kreeg ik de kans om de rol van praktijkopleider op me te nemen. Dit was een stap die ik met veel plezier heb gezet. Tegelijkertijd raakte ik steeds meer betrokken bij projecten rondom de kwaliteit van zorg, wat uiteindelijk leidde tot mijn huidige functie als Adviseur Kwaliteit en Beleid. Voor deze functie heb ik nog een post-hbo opleiding gevolgd.

In mijn huidige functie als Adviseur Kwaliteit en Beleid, werk ik samen met mijn collega's aan het verder verbeteren van de zorg en kijk ik welke scholingen hierbij van belang zijn.

Westerholm voelt voor mij als een warm bad: een plek waar ik mij op mijn eigen manier heb kunnen ontwikkelen. Buiten het werk om geniet ik van hardlopen, wielrennen en leuke dingen doen met mijn gezin en vriendinnen.

Elke keer opnieuw stap ik met plezier op de fiets naar mijn werk en ik hoop dit nog lange tijd te mogen doen!

Daphne Lamberts

Ik ben 36 jaar jong. Komende maand mei ben ik 11 jaar werkzaam in Westerholm. Ik werk als seniorverpleegkundige op de tweede etage.

Westerholm heeft als missie dat alle mensen op hun eigen manier oud kunnen worden, dit in een fijne en veilige omgeving. Zo ervaar ik dat als medewerker ook. Doordat er wordt gekeken naar wie je bent als persoon, waar je persoonlijke interesses, maar ook je kwaliteiten liggen is er mogelijkheid tot verder ontwikkelen. Zo ben ik in 2014 in Westerholm komen werken als Verzorgende IG en heb ik me in de loop der jaren steeds verder mogen ontwikkelen. Begin juli 2025 hoop ik dan ook mijn HBO-V diploma in ontvangst te mogen nemen.

Ik ben geboren en getogen in Zuidlaren. Nu woon ik samen met mijn twee lieve dochters Jill van 11 jaar en Daisy van 8 jaar in Vries. Samen hebben wij ook twee lieve katten genaamd Luna en Fluffy. Ik heb een vriend en twee bonuskinderen, Lindsey van 12 jaar en Levi van 8 jaar. We wonen dus niet samen maar zien elkaar met regelmaat.

Een leuk weetje: mij kun je 's nachts wakker maken voor een heerlijke brownie of sushi of een lieve knuffel van mijn kinderen

Medewerkers

Mag ik mij even voorstellen...

In mijn derde jaar van de Hbo-verpleegkunde opleiding zit ik en dit semester mag ik twintig weken stage lopen binnen het wijkteam van Westerholm.

Als ik heel eerlijk ben stond ik niet te springen, toen ik hoorde dat ik in was gedeeld in de thuiszorg. Dat was niet echt mijn ding, dacht ik. Ik besloot wel om met plezier en een positieve houding aan deze stage te beginnen. Inmiddels zit ik in mijn zevende stageweek en kan ik gelukkig zeggen dat ik het enorm naar mijn zin heb. Om te beginnen bestaat het thuiszorg team van Westerholm uit een vast, gezellig, warm en behulpzaam team. Dan heb ik het niet alleen over de zorg die ze leveren, maar vooral ook hoe ze mij als stagiaire overal in betrekken en uitdagen. Ze nemen mij mee in alle aspecten van de thuiszorg: de zorgmomenten, het kantoorwerk, zorgplan gesprekken, overlegvormen etc.

Een ander punt dat deze stageplek erg leuk maakt, zijn de wijkbewoners. Alle mensen die het wijkteam in zorg heeft, zijn op hun eigen manier uniek met hun unieke zorgvraag. Een uitdaging voor mij is het opbouwen van vertrouwen met mensen die minder toegankelijk zijn, omdat ze bijvoorbeeld cognitief minder zijn, moeite hebben met nieuwe collega's, of stagiaires graag uittesten.

Verder merk ik dat er in deze stage heel veel leer- en ontwikkelmogelijkheden zijn, wat ik als positieve uitdagingen zie (injecties, katheteriseren, zwachtelen, zpo's, overleggen, bijeenkomsten).

Stage in de thuiszorg ervaar ik als drukker, diverser en leuker dan in een verpleeghuis. In een verpleeghuis blijf je op één plek en voelt het soms meer alsof de bewoners gast zijn. In de thuiszorg kom je bij de mensen thuis en ben je als zorgverlener te gast, wat ik persoonlijk fijner vind.

Naomí Pershad

Ik ben 24 jaar jong en sinds 1 januari 2025 werkzaam bij Westerholm als wijkverpleegkundige.

Ik maak deel uit van het achtkoppig team in de wijk. Ons kantoor hebben we in Westerholm waar we elke ochtend starten met elkaar voordat we de wijk intrekken. Mijn werkzaamheden zijn divers, zoals wassen, aankleden, wonden verzorgen, medicijnen geven, katheters verzorgen, contacten onderhouden met huisarts, apotheek en familie. Verder op kantoor het opstellen van zorgplannen, het indiceren van zorg en het uitvoeren van overstijgende taken in het team.

Ik woon sinds kort in Haren samen met mijn vriend en onze kat Hailey.

Mijn grote hobby is voetbal, dat doe ik al sinds mijn 8^e jaar, ik zit bij VV Helpman dames 1. Verder vind ik het gezellig om uit eten te gaan en/of een terrasje te pakken samen met vrienden. Ik houd bovendien erg van koken en wat ik kook, schrijf ik op in mijn eigen kookboekje.

Op vakantie gaan doe ik het liefst naar een warm land, we zijn al eens een keer naar Griekenland geweest en dat vond ik prachtig.

Als je me vraagt waar je me nachts voor wakker mag maken, dan is dat melk chocolade van Côte d'Or, heerlijk! Oh, en borrelnootjes natuurlijk, ook heerlijk! En weet je wat ik erg vies vind... mensen die spugen, gadver! En met rode kool doe je mij ook geen plezier.

Het eerste wat opvalt is dat ik stotter, maar ik ben meer dan dat... ik ben zorgzaam, help graag mensen, ik ben eerlijk en betrouwbaar.

Ik sta positief in het leven, mijn motto is: 'er is altijd een lichtpuntje!' Westerholm voelt voor mij als een warm bad.

Inge Moltmaker

Wandeldoelen Westerholm: Samen op pad!

Door Michel van den Bogaert

Sinds kort is het nóg leuker om een frisse neus te halen rondom Westerholm! Op 26 maart is bij de hoofdingang een prachtige standaard onthuld met meer dan 20 inspirerende wandelingen voor bewoners én omwonenden. De feestelijke onthulling trok veel bekijks – en terecht, want het initiatief blijkt nu al een groot succes!

De routes variëren van korte ommetjes van een paar minuten tot mooie wandelingen van een uur (heen en terug). Elk doel is voorzien van een duidelijke kaart en een stukje achtergrondinformatie – leuk om thuis alvast te bekijken of mee te nemen voor onderweg. Het mooie voorjaarsweer hielp ongetwijfeld mee, want de mooi vormgegeven wandeldoelkaartjes vinden gretig aftrek.

Aan iedereen is gedacht: op de kaartjes staat aangegeven of de route geschikt is voor rollator, scootmobiel of rolstoel en (duo)fiets. Ook zijn onderweg de bankjes – onmisbare rustpunten – duidelijk vermeld. Wie graag wat steun wil tijdens het wandelen of bij het lezen van de route, kan om begeleiding vragen via een medewerker van Westerholm of burenhulp Maarwold inschakelen.

Het wandelen brengt mensen in beweging én in contact. Heeft u zelf nog ideeën voor nieuwe wandeldoelen of ziet u mogelijkheden om iets te verbeteren? Laat het vooral weten – samen maken we van Westerholm een nog mooiere plek om te wonen én te wandelen.

Na de lancering van de wandeldoelkaarten eind maart zijn er in Haren de Krant en Vierkant, het blad van de Nicolaasparochie, artikelen verschenen. Daarnaast is er een bewoner gevraagd om alle wandelingen na te lopen en de bevindingen, die de initiatiefnemers door het vele lopen en lezen van de kaarten over het hoofd zijn gaan zien, als suggesties neer te leggen zodat er een tweede druk kan worden gemaakt en zij samen met wat al bedacht was de basis voor al klaarliggende nieuwe doelen kunnen vormen.

Met hospitality wordt nu gezocht naar een ‘beheers- en ontwikkelcommissie’ om ervoor te zorgen dat de huidige kaarten worden onderhouden en dat nieuwe doelkaarten hun weg naar de ‘Wandeldoelenkast’ (zie foto op de achterzijde) vinden.

Mochten er vragen of suggesties (voor doelen of anderszins) zijn dan kunt u dat doen via hospitality of via de mail naar bestuurvrienden@westerholm.nl.

WANDELDOEL WESTERSE DRIFT 59 (NR. 12)

DOOR EPP0 VAN KOLDAM

Sinds kort staat er in de entree van Westerholm een prachtige kast met wandeldoelen. Mijn nieuwsgierigheid werd gewekt door het verhaal over de woning Westerse Drift 59. Volgens de gegevens op de beschrijving van de route heeft hier in de oorlog een groot aantal onderduikers gewoond. Zo'n verhaal is interessant, want we weten niet veel over onderduikers in Haren en zeker niet over Joodse onderduikers die van buiten Haren kwamen. Ik heb dus via Wilbert Hoffstädt een afspraak gemaakt met mevrouw Renée Bakker, bewoonster van de woning, om nog wat meer details te horen.

De woning Westerse Drift 59 is gebouwd door Jan Delver. Hij was architect en had jarenlang gewerkt in Ned. Indië. Die jaren telden dubbel voor zijn pensioenopbouw, hij kon het dus al vroeg rustiger aan gaan doen. Hij koos voor Haren en kocht daar van de landbouwer Roelof Pauwels een perceel weiland aan de Westerse Drift. Hierop bouwde hij in 1931 de dubbele woning Westerse Drift 57/59. Zelf ging hij wonen in de linkerhelft. In de jaren daarna bouwde hij vervolgens nog twee dubbele woningen (Westerse Drift 53/55 en 49/51). Alle woningen verhuurde hij.

In Haren werd Jan Delver secretaris van de plaatselijke afdeling van Kerk en Vrede, een organisatie met zeer uitgesproken pacifistische opvattingen. Zo uitgesproken dat de vereniging zich volgens Harens burgemeester Nauta schuldig maakte aan opruiende taal. De burgemeester verbood de afdeling daarom voor de vergaderingen gebruik te maken van het gemeentelijk verenigingsgebouw.

In de oorlog nam Jan Delver deel aan het verzet. Hoe precies is nog onduidelijk. Volgens gegevens van mevrouw Renée Bakker zou hij deel hebben uitgemaakt van een communistische cel. Volgens een bron bij het Oorlogs- en Verzetscentrum Groningen zou hij lid zijn geweest van de socialistische-pacifistische verzetsgroep De Groot (de groep rond Gerrit Boekhoven en Anda Kerkhoven). Dat past beter bij zijn vooroorlogse opvattingen, maar echte duidelijkheid heb ik nog niet. In ieder geval hadden Jan Delver en zijn vrouw Anke Zondag in de oorlog onderduikers in huis. Dat waren hun beide zonen Dirk en Pieter en hun neef Hendrik Evenhuis die zich schuilhielden voor de Arbeidseinsatz, een oudere Joodse man en een echtpaar uit Arnhem, waarvan de man betrokken was geweest bij de spoorwegstaking in 1944.

Op 9 februari 1945 ging het mis. Door verraad was de SD Jan Delver op het spoor gekomen. Toen ze hem 's ochtends kwamen arresteren bleek de ontbijttafel gedekt met wel acht borden. Dat klopte uiteraard niet! Dus werd het gehele huis doorzocht en werden alle onderduikers gevonden, behalve zoon Dirk. Die had zich weten te verstoppen op het kleine zoldertje boven het raam aan de voorkant van de woning.

Bijzonder is dat volgens de overlevering alle personen de oorlog hebben overleefd. Van de beide jongens is bekend dat ze in een kamp bij Wilhelmshafen hebben gezeten. Maar hoe het Jan Delver is vergaan is niet duidelijk. De Joodse man zou zijn vrijgelaten. Dat is wel heel bijzonder. Helaas kennen we zijn naam niet en kunnen we dat niet verifiëren. Misschien behoorde hij bij het kleine aantal Joden dat bij de bevrijding nog aanwezig was in Kamp Westerbork. Zoon Dirk is de rest van de oorlog ondergedoken bij zijn verloofde Jannette Griede aan de Terborgsteeg in Haren. Moeder Anke Delver-Zondag is op 9 februari 1944 direct uit haar huis gezet. Het huis is vervolgens toegewezen aan de uit Zeeland gevluchte NSB'er Jan Rijn Grool. Uiteraard werd voor deze heer Grool direct na de bevrijding ander passend onderdak geregeld. Midden augustus 1945 is hij vanuit het Huis van Bewaring in Groningen overgebracht naar Middelburg. Daar is hij door het tribunaal veroordeeld.

Zo zie je maar: de geschiedenis ligt ook bij Westerholm vlak om de hoek.

Fototentoonstelling

door Marijke van de Hoef

Ouder worden betekent dat het leven anders wordt.

“Anders hoeft niet minder te zijn, de passie blijft”

Geïnspireerd door de uitspraak van Nietzsche

“ Zonder muziek is het leven een vergissing”

Sinds 2 mei hangen op twee plekken op de beneden verdieping foto's die door mij zijn gemaakt. Sinds mijn pensioen heb ik meer tijd voor mijn hobby's reizen en fotograferen. Omdat ik een verhalenverteller ben, maak ik het liefst een foto serie. Ik ben lid van Daguerre, een fotoclub in Groningen die aangesloten is bij de Koninklijke Fotobond. Via de Bond kun je mentoraat cursussen volgen en je krijgt feedback van mede clubgenoten op de clubavonden. Dat houdt je scherp en blijft je aan het denken zetten.

De serie met de ondertitel “ Zonder muziek is het leven een vergissing “ ¹ hangt bij de lift. Muziek kan geluk en troost geven, dat is niet leeftijdgebonden. Mijn verhaal is een mogelijkheid te laten zien hoe vast te houden wat positief is in je leven, ook wanneer je ouder wordt. Dat wat je wel kan blijven doen, daar heb je nu eindelijk tijd voor. En even belangrijk, iets nieuws, iets dat je altijd had willen doen, nu gaan doen.

Alles wordt anders als je ouder wordt. Daar valt niet aan te tornen, dat is de realiteit. Maar anders kan ook positief zijn. Denk aan wat Erik Scherder “predikt” over wijsheid. Hou vast wat wel positief is. Als voorbeeld geef ik hier aan de hand van mijn foto's het bespelen van een muziekinstrument of het gebruiken van je zangstem. Passie voor muziek verdwijnt maar niet zo. De overgave, de intentie, het plezier waarmee muziek gemaakt wordt door mensen die ouder zijn, dat wil ik met mijn foto's laten zien.

“Ouder worden is niet voor watjes”¹ Voor het gemak noem ik iedereen boven de 65 maar ouder. Ook in deze leeftijdsfase kun je uitdagingen blijven zien.

Dit is mijn verhaal bij de muziekserie. De tweede serie hangt bij de bibliotheek. De foto's hiervan zijn bij Antarctica gemaakt. Het is een ijskoude serie, toevallig gemaakt net voor coronatijd. Voor “gewone” mensen is Antarctica alleen per schip bereikbaar. De foto's zijn vanaf een schip gemaakt bij het Noordelijk Antarctisch Schiereiland. Dit een vakantie verhaal. Wat ik wil laten zien met mijn foto's zijn de prachtige stilte, het mooie licht, het afbrokkelende ijs en toch ook weer de zichtbare voetstap van de mens.

De foto's van Antarctica zijn te koop via de receptie.

1 Nietzsche, aangehaald door dirigent Franz Welser Möst na het Nieuwjaarsconcert van 2023
2 Adriaan van Dis

Boekbespreking

Door: Friso Bavinck

Mélissa da Costa, De dagen die komen (Antwerpen, 2024)

(vertaald uit het Frans; oorspronkelijke titel 'Les Lendemain')

Wat een succes had de schrijfster met haar debuut 'Al het blauw van de hemel'! En wat is het dan moeilijk om aan de verwachtingen te voldoen met een volgende roman! Nou, Mélissa da Costa is dat waarschijnlijk gelukt met 'De dagen die komen'.

Kort gezegd gaat de roman over verlies, gemis, rouw en verwerking: universele thema's, gebeurtenissen, waarmee wij allemaal in aanraking komen. De schrijfster werkt die thema's uit aan de hand van het leven van een jonge vrouw, Amande, die een huisje op het platteland van Auvergne huurt:

"Tweeëntwintig dagen sinds 21 juni. Het is nu 13 juli. Vandaag ben ik dertig jaar oud geworden. Al vier jaar deelde ik mijn leven met Benjamin. We waren van plan het kleine appartement in Lyon te verruilen voor een huis op het platteland. Maar het voornaamste was dat ik de achtste maand van mijn zwangerschap inging. Ik bereidde me erop voor moeder te worden. Ze zou Manon heten." (p. 18)

Voor Amande zijn het niet de dagen die komen die haar bezighouden, maar veeleer de dagen die geweest zijn. Dagen van geluk met haar Benji (levenslustig, enthousiast in zijn werk bij het MJC, een cultureel centrum voor jongeren), met zijn familie en hun vrienden. En dan plotseling op die 21 ste juni slaat het noodlot toe: Benjamin verongelukt met zijn motor en Amande krijgt een miskraam:

"Ze hebben haar op mijn borst gelegd. Ze hebben me bevraagd of ik haar toch een voornaam wilde geven. ... Mijn kleine Manon. Dood geboren op een 22 ste juni om 05.58 uur." (p.47)

Amande sluit zich op in het huis op het platteland en sluit zich af voor contact. Ze laat de luiken dicht, wil rouwen op haar manier, ervaart dat daar in de huidige maatschappij geen plaats voor is. Na het ritueel van begraven moet je snel het dagelijkse leven weer oppakken.

In het huis vindt ze volgeschreven kalenders van de oude mevrouw Hugues (de overleden eigenaresse van de woning) en haar korte notities, veelal over de natuur en het bijhouden van de moestuin, bieden Amande houvast. Heel langzaam gaat zij zich thuis voelen in de haar omringende natuur en zij steekt haar energie in het herstellen van de verwaarloosde moestuin. Het wonder van het zaaien, planten, bloeien en oogsten geeft haar voldoening, schept nieuwe rituelen, een zwerfkat wordt haar huisgenoot. En Benjamin is nooit ver weg. Zeker niet, als ook Mika, een van de jongeren uit de (muziek)groep van Benjamins cultureel centrum, contact met haar zoekt. Hij en zijn vrienden komen op bezoek en helpen haar met klusjes. Ook de dochter van mevrouw Hugues komt langs en vanaf dat moment is er goed contact tussen Amande en haar.

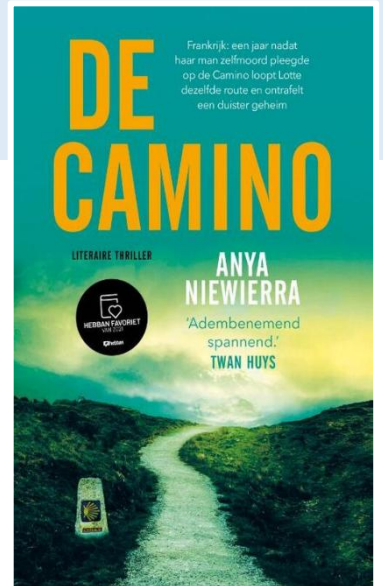
...Lees verder op laatste pagina

Boekbespreking

Door: Henk Boomker

De Camino, Anya Niewerra

Ze had al meerdere boeken op haar naam staan toen *De Camino* verscheen en een ongekend groot succes werd. Anya Niewerra won met dit boek de NS Publieksprijs en werd daarnaast bekroond met een Gouden Boek. Ze was bovendien in 2024 de eerste Nederlandse auteur die op het lezersplatform Hebban meer dan 5000 5-sterren reviews kreeg voor een boek. U kunt dit boek haast niet gemist hebben. De EO werkt inmiddels aan een dramaserie.

Bij het schrijven van een bespreking voor dit blad rijst bij mij telkens weer de vraag waarom ik graag een specifiek boek wil bespreken. Nu ben ik een liefhebber van factie, de combinatie van feiten en fictie zonder een romantisch accent. Dit boek is er zeker een voorbeeld van.

Het motto van dit boek is niet voor niets een citaat van A.den Doollaard: *'De eerste dode in elke oorlog is het gezond verstand'*. Is de beleefde werkelijk wel de echte realiteit? Is zwijgen soms niet beter dan spreken? Zijn we wel kritisch genoeg of raken we verblind door, zoals in dit boek, de liefde? Die dilemma's zijn het onderliggende thema van dit vlot geschreven, zeer leesbare en spannende boek, dat ik met veel plezier heb gelezen.

De flaptekst luidt: *De 44-jarige chocolatier Lotte Bonnet woont al jaren gelukkig in Zuid-Limburg met haar man Emil, een voormalige vluchteling uit Bosnië. Maar dan pleegt Emil onverwacht zelfmoord tijdens het lopen van de Camino en blijft Lotte ontredderd achter. Als ze elf maanden later naar Bosnië reist om zijn as uit te strooien, ontdekt Lotte dat Emil heeft gelogen over zijn identiteit. Ze schakelt een advocaat uit Sarajevo in om onderzoek te doen naar zijn verleden, en die komt tot een schokkende ontdekking. Ondertussen gaat Lotte zelf de Camino lopen, exact volgens de route en planning van Emil. Ze wil achterhalen wat hem tot zijn wanhoopsdaad dreef. Maar iemand volgt haar, iemand die niet wil dat ze de waarheid ontdekt.*

De Balkanoorlog is nog niet uit onze herinnering verdwenen. De problematiek nog lang niet opgelost en veel vragen zijn nog onbeantwoord. Dit verhaal is herkenbaar en actueel.

De pelgrimstocht van Lotte wordt minutieus beschreven en als lezer volg je haar als het ware op de voet. Spannende gebeurtenissen onderweg, soms net iets te toevallig, geven dit boek ook een thrillereffect. Het reisverslag wordt afgewisseld met 11 brieven, die de sleutel vormen tot de waarheid. Als eenmaal de waarheid aan het licht komt, blijft de grote vraag met wie je die waarheid wilt delen. Maak je jouw onwetende zonen deelgenoot?

Enfin, lees het zelf maar. Bedenk dat deze geschiedenis zich herhaalt op de vele zichtbare en onzichtbare slagvelden van onze tijd. Dat deed mij als lezer soms ook huiveren. *De Camino* is een pelgrimsweg. Misschien pelgrimeert ook ons denken bij het lezen van *De Camino*.

Wat groeit en bloeit er in de tuin?

Door Linda Goes

De tuin van Westerholm is het hele jaar mooi. Van het vroege voorjaar tot zelfs in de winter is er genoeg te zien. Afgelopen voorjaar kleurde de tuin weer knalblauw. Eerst door de blauwe druifjes, vrijwel direct daarna gevolgd door de vergeet-me-nietjes. Dit jaar waren er weinig slakken op pad, helaas had de langdurige droogte tot gevolg dat de voorjaarsbollen iets sneller over hun hoogtepunt heen waren. Zo is de dynamiek in een tuin ieder jaar weer anders!

Echinacea purpurea

Een plant die wel goed tegen de droogte kan, is Echinacea. Of, in het Nederlands, zonnehoed. In de tuin van Westerholm staat Echinacea purpurea, de rode zonnehoed. Het is een heerlijke blikvanger, met zijn knallende kleur en grote, opvallende bloemhoofd. De naam verwijst naar het roodbruine bloemhart en ook de Nederlandse naam verwijst naar de opvallende bloem die inderdaad wel wat op een vrolijke zonnehoed lijkt. Niet alleen wij worden door Echinacea aangetrokken, ook de bijen en vlinders zijn dol op deze langbloeiende zomerbloem!

Echinacea is al jaren een populaire tuinplant, maar wordt de laatste jaren ook veel toegepast vanwege zijn vermogen om met droogte om te gaan. Helaas verdwijnt hij daardoor nog wel eens in natte winters: de combinatie van kou en nattigheid verdraagt hij niet goed. Ook is het een veel geziene plant in prairietuinen: graveltuinen met veel droogtebestendige planten en grassen. Niet gek ook want de Noord-Amerikaanse prairie is de natuurlijke habitat van de plant.

Mocht de naam Echinacea u doen denken aan het homeopathische middel Echinaforce, dan kan dat kloppen. De sappen uit de plant en wortels zouden helpen om het immuunsysteem te versterken. Maar ook zonder die eigenschappen is het een bijzondere plant. Want zelfs na een lange zomer, waarin we wekenlang van hem hebben kunnen genieten, is Echinacea nog steeds een aanwinst voor de tuin. De uitgebloeide bloemen zorgen voor een prachtig wintersilhouet en de vogels eten dankbaar van de beschikbare zaden. Een echte topper dus, deze zonnehoed!

Wat groeit en bloeit er in de tuin?

Aesculus hippocastanum

Zoals we in het voorjaar verlangen naar de zon, zo fijn kan het zijn om in de zomer in de schaduw neer te strijken. Vooral onder een dak van bladeren is het goed vol te houden, door het vocht dat de bladeren uitscheiden en het verkoelende windje dat er doorheen blaast. Gelukkig zijn daarom in de tuin van Westerholm ook een paar mooie, volwassen bomen bewaard gebleven zoals de drie kastanjabomen bij de entree van het gebouw. Niet voor niets staan er uitnodigende zitjes onder de bomen: in de zomer is het hier heerlijk vertoeven!

De witte paardenkastanje (*Aesculus hippocastanum*) bloeit in het voorjaar met grote, witte rechtopstaande pluimen. De witte en rode kastanje zijn in deze periode goed uit elkaar te houden: de rode kastanje bloeit namelijk rood. De verwijzing naar paarden in zowel de Nederlandse als de wetenschappelijke naam heeft er mee te maken dat paarden al eeuwenlang kastanjes krijgen te eten ter ondersteuning van het hart en de bloedvaten. Voor mensen is trouwens alleen de tamme kastanje eetbaar. Het is een mooie boom, met bijzonder, vingervormig blad en natuurlijk de prachtig glanzende kastanjes die in het najaar de straat oprollen. Gelukkig kunnen we er lang van genieten: de kastanje wordt gemiddeld zo'n 250 jaar oud!

Trifolium repens

Net zoals we allemaal de paardenkastanje kennen, is ook deze plant zeer bekend: *trifolium repens*, oftewel witte klaver. Hij komt vrijwel overal voor en misschien heeft u hem zelfs wel bestreden in uw eigen tuin. Want de kruipende klaver (*repens* is Latijn voor kruipend) voelt zich thuis in grasvelden, gazons en bermen, iets waar niet iedereen van gediend is. Het plantje is zeer herkenbaar door zijn drie eivormige blaadjes en soms, als je geluk hebt, zijn het er vier of zelfs meer. Wie heeft er niet als kind eindeloos naar een klavertje vier gezocht?

Hoewel klaver vaak als onkruid wordt gezien, kijken we er tegenwoordig toch ook anders naar. Het is namelijk een belangrijke voedselbron en drachtplant voor zeer veel solitaire bijen, honingbijen en vlinders. Wereldwijd gezien is het waarschijnlijk de belangrijkste plant voor de honingproductie. Ook voor grazers is het een belangrijke voedingsbron dankzij het hoge gehalte eiwitten en mineralen. Ze bedekken bovendien snel kale stukken grond - en houden zo de bodem gezond - maar zullen tussen hoog gras verdwijnen. Door te grazen of te maaien houdt je de plant in toom. Het bijzondere van de tuin in Westerholm is dat ook dit soort planten een belangrijke plek krijgen. Bijvoorbeeld door het gerichte maaibeeld waarbij sommige delen bewust langer worden gehouden. Niet alleen klaver, maar ook veel andere natuurlijke planten krijgen daardoor de kans om te groeien, bloeien en zaden te zetten. En daarmee worden héél veel dieren geholpen.

Ikjes^{*} door mevrouw Holtkamp

Bewoner van Beatrixhuys

Waar blijft de tijd?

Manlief gaat 's morgens "even" de krant uit de brievenbus halen. Hij hoeft er gelukkig niet ver voor weg. Een paar stappen naar de lift, deze komt meestal vlot, geen files onderweg en hij hoeft niet naar buiten in de regen. Ik schenk de koffie alvast in. Maar na tien minuten vraag ik mij toch af waar hij blijft. Eindelijk hoor ik de deur open gaan. Ach ja, is zijn excuus, je komt altijd mensen tegen die in zijn voor een praatje. Voor je het weet ben je een half uur verder! Toch fijn die sociale contacten in Westerholm. Je hoeft er de deur niet voor uit.

Pech

Een goede vriendin heeft bij een nare val haar bovenarm gebroken. Nu moet ze tenminste vijf weken haar arm in een sling dragen. Wat een pech! Haar kleinzoon komt samen met een vriendje op bezoek. Het vriendje kijkt verbaasd naar haar arm. Haar kleinzoon legt hem uit: Mijn oma heeft haar arm gebroken en nu moet hij in een string.

* Een Ikje is een persoonlijke ervaring of grappige anekdote in weinig woorden. In de vaste Ikjes-rubriek van de NRC zijn de lezers de auteurs van de ikjes.

Drie maal is scheepsrecht

Zondagmorgen, gezellig een fietstochtje maken met de kinderen. Broodjes en drinken mee, we hebben er zin in. De oudste van acht jaar op haar eigen fietsje, de jongste van drie bij mij achterop.

Het is heerlijk weer. Op het zandpad bij Appelbergen krijgt de oudste een steentje tussen de ketting. Trappen wil niet meer. Eindelijk lukt het om het steentje te verwijderen. Opgelucht gaat de tocht verder. In het Noordlaarderbos ineens een harde knal als ik door een kuil fiets. Ik stap verbaasd af, zie vier geknapte spaken in het achterwiel. Wat nu! We besluiten voorzichtig de kortste weg naar huis terug te nemen, de jongste nu bij mijn man achterop. Gelukkig doet mijn fiets het nog. In Noordlaren krijgt mijn man plotseling een lekke band. We besluiten dat hij op mijn fiets naar huis gaat samen met de oudste, om de auto op te halen. Daar sta je dan met een beteuterde peuter. Ik spreid het picknickkleed uit en samen plunderen we alvast de picknickmand. Nou, het was me het tochtje wel!

Van 't padje

Op een vrijdagmorgen tijdens een nuttige fitness les van Marijke in de kelder, zie ik vanuit mijn ooghoek iets bewegen op de grond langs de plint en de muur. Het 'iets' maakt kleine sprongetjes. Ik stoot mijn buurvrouw aan, zij ziet het nu ook. De eerste gedachte is een muis, maar nee, het blijkt een kleine pad te zijn! Ach gossie, die is helemaal van het padje. De stagiaire die tijdelijk meeloopt is zo vriendelijk om hem naar buiten te brengen en hem op een veilig plekje in de struiken los te laten. Waarschijnlijk is hij tijdens de aanleg van het nieuwe terras bij de serre in paniek naar binnen gewipt. Die heeft zijn portie fitness wel gehad, hij heeft best een moeilijk traject afgelegd langs al die trappen!

Paaseitjes

Met Pasen was het ieder jaar weer feest. Paaseitjes zoeken! Dagen van tevoren heerste er al een vrolijke stemming in huis. De kinderen mochten eitjes verven en hun Paasmandjes versieren. Wij als ouders, Paasmorgen heel vroeg het bed uit om stiekem de eitjes in de tuin te verstoppen. De tijden zijn veranderd. Nu komen de kleinkinderen eerste Paasdag bij oma en opa op bezoek om paaseitjes te verstoppen in het appartement. Wij ontdekken na dagen nog op de gekste plekken chocolade eitjes, in de wasmand, de paraplu, een lege vaas We geven via de Whatsapp onze vondsten door aan de kinderen. Maar die melden ons dat we nog lang niet alles gevonden hebben. Nog maar even doorzoeken dus!

Waard om te weten

In deze nieuwe rubriek in het Huysmagazine treft u korte alinea's met daarin informatie die de moeite waard is om te weten.

Museum Wierdenland in Ezinge

Richt zich op het landschap van terpen en wierden in het Noordelijk waddenkust gebied.

Het museum is rolstoelvriendelijk, alles gelijkvloers, geen drempels, brede gangen en als je zin hebt kun je er ook nog gezellig lunchen. Naast de vaste collectie zijn er wisseltentoonstellingen. De moeite waard!

Kom en laat je verrassen!

De Opschudders, een groep vrijwilligers, verzorgen om de drie weken op de dinsdagavond vanaf 19.30 uur een leuke avond met wisselende thema's. Houd het weekrooster en het digitale infobord bij de receptie in de gaten.

En toen was er licht!

Misschien is het al een keer opgevallen, om 20.00 uur gaat het licht volop aan in het Grand Café.

Dat is bij een avond waarbij het scherm gebruikt wordt vervelend. Als de Opschudders een avond organiseren over Bali, Heiligenbeelden, een film, een 'wandeling door oud Haren' zitten ze stipt om 20.00 uur volop in het licht. Dat kan niet veranderd worden. Wel kan via een bedieningspaneel in het kantoor het licht handmatig gedimd worden. Dat lukt de ene keer beter dan de andere.

Monument hoek Wilhelminalaan/Westerse Drift

Bij de lancering van de wandeldoelen eind maart werd door de gemeente aangegeven dat het voor onderhoud weggehaalde monument op de hoek Wilhelminalaan/Westerse Drift voor 4 mei teruggeplaatst zou zijn. Dat is – hulde – ruimschoots gelukt. Het doel in kwestie kan dus weer bereikt worden. En mooier nog, er is een paaltje bij geplaatst met een QR code van de literaire wandeling in Haren. Kijken en luisteren nu dus.

Digitaal Huysmagazine

Een vrijwilliger heeft de afgelopen maanden hard gewerkt aan het digitaliseren van het Huysmagazine en de voorlopers daarvan. Behalve de twintig jaargangen van het Huysmagazine bleken er nog 11 jaargangen van de voorgangers daarvan te zijn. De nummers uit de jaren 2005 – 2007 ontbreken. Mocht u zelf nog exemplaren uit de periode hebben, wilt u dat dan aan de redactie laten weten? Dan kunnen we het digitale archief compleet maken. Een mailtje aan redactie@westerholm.nl of een berichtje bij de receptie en we komen ze graag lenen voor het goede doel.

Boekbespreking - Vervolg

Door: Friso Bavinck

...Vervolg van pagina 30

Rituelen en troost:

In de loop van de tijd groeit bij Amande de behoefte aan (eigen) rituelen om Benji te eren en dichtbij zich te hebben. Het geloof biedt geen houvast:

Ik zou er graag in willen geloven. ... Mijn moeder geloofde nergens in. Toch denk ik dat het goed voor me was geweest als er wat meer sacraals in mijn dagelijks leven was geweest. Ik geloof dat het idee bij me opkwam toen ik de kaarsen (ze heeft er 42 gemaakt.) voor het raam zag. (p.143)

Om iets sacraals toe te voegen aan je bestaan heb je geen God nodig.... Om met de doden te spreken heb je geen gebeden nodig. 145 Bedankt Ben, voor die vier jaar..... (p.144)

Ze steekt de kaarsen buiten in de sneeuw aan bij het licht van de maan binnen de takkenkring van een treurwilg. Ze maakt een windgong en decoreert de boom met kleurige lapjes. In het nabijgelegen bosje maakt ze een boom tot 'heilige den', waar ze gesprekken met haar Benjamin voert:

Ik vier het leven in al zijn vormen en ik geloof dat Ben in de stam van een den zit. Dat is volkomen zinloos en tegelijkertijd bijzonder zinvol. Alles wat ik weet is dat het me verdomde goeddoet! (p.214)

Zo komt Amande herfst, winter en voorjaar door. Het gemis schrijnt, maar zij vindt een manier om ermee om te gaan. En als haar schoonzusje (wel) een baby krijgt, weet zij ook daarmee goed om te gaan, voelt zich gelukkig. Het is zelfgeknutseld geluk, maar geluk blijft het, aldus Amande.

Met het maken van bloemsieraden krijgt Amande niet alleen een zinvolle bezigheid, maar ook een toekomst. Onder de naam "De bloemen van Manon" (als eerbetoon aan haar overleden dochtertje) kan zij haar producten in de markt zetten, haar baan in Lyon opzeggen en definitief in het gehuurde huis trekken. Amande is klaar voor de dagen die komen.

Tot slot: er zijn talloze (zelf)hulpboeken over verlies en rouwverwerking verschenen, die ongetwijfeld een functie hebben. De verpakking in een roman (fictief verhaal) als deze voegt daar mijns inziens iets wezenlijks aan toe: sfeer, inleving. Dat doet de schrijfster met een verhaal dat ontroert in een heldere, goed leesbare stijl.

Volgend nummer Huysmagazine

De uiterste inleverdatum kopij is 1 oktober. Daarna gaan we het blad klaarmaken voor uitgave die gepland is rond half november. Kopij kan via de receptie naar ons toekomen, liever nog hebben we het via de mail in Word opgemaakt, redactie@westerholm.nl.

Antwoorden van de Poesiealbum quiz.

1a, 2c, 3a, 4b, 5a, 6a, 7c, 8c, 9a, 10b

WESTERHOLM

Westerholm Haren
Irenelaan 1
9752 LS Haren
050-5342122
info@westerholm.nl

Belangrijke contacten

- **Bewonersraad**, spreekuur iedere derde vrijdag van de maand om 11.00 uur of een mailtje naar bewonersraad@westerholm.nl
- Stichting **Vrienden van Westerholm** bereikbaar via de mail bestuursvrienden@westerholm.nl of berichtje bij de receptie
- **Receptie** Westerholm (**24/7** bereikbaar) via **050-5342122**
- **Kapster** Nettie Hegge woensdag- en donderdagochtend, afspraken via receptie of telefonisch 06-54964093

